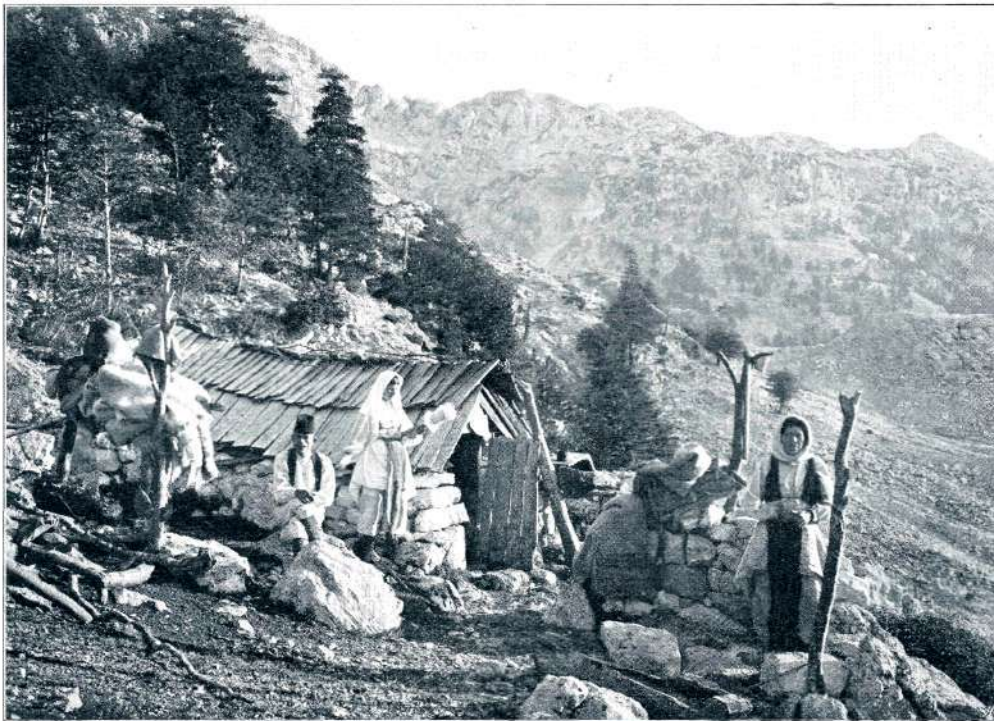

toliško stolnico: Katolske St. Olafs Kirken. Na Norveškem je bilo l. 1905. 15 misijonskih postaj; katoliških cerkva in kapel je bilo tedaj 21, duhovnikov pa 25 (Herders Konversationslexikon). Kaj je vse to, če pomislimo, da zavzema Norvegija ravno polovico toliko ozemlja kot avstro-ogrska država!

V Trondjemu je katolikov 150, pa imajo dve cerkvi in dva duhovnika. Izprva so imeli namreč katoliki samo eno svetišče, v nekem predmestju, v bolnišnici. Ker je bil pa ta kraj za večino vernikov preveč odrok, so v mestu samem sezidali omenjeno cerkvico sv. Olafa. Škof Fallize je poklical na Nor-

benega. Na velikem trgu sem ogledoval morske ribe, ki so jih tod prodajali; neprijetni smrad pa, ki se širi po takih krajih, me je kmalu prepodil. Po trgovinah me je zanimala dragocena kožuhovina belih medvedov, sobolov, hermelinov in drugih kožuharjev, kakor tudi širokovejno lopatasto rogovje jelena losa. Ta žival menda hudo izumira; zato je vlada izdala stroge lovske postave. Če lovec ustrelji losa, se gotovo veseli, da je podrl tako imenitnega jelena; v kupo veselja pa mu kane tudi solza kesanja; žal mu je te krasne živali, kajti čimdalje manj je losov po norveških gozdih.

SLIKE IZ BOSNE: PLANINA PRENJ — VRH OTIŠ 2097 m NAD MORJEM

veško tudi redovnice Elizabetinke, takozvane „sive sestre“, ker nosijo sivkasto obleko. Take redovnice strežejo tudi v trondjemski predmestni bolnišnici.

Norveški katoliki se dandanes razvijajo prav svobodno. Tudi duhovnike puste protestanti in časopisje na miru. Čudil sem se taki-le strpnosti: Duhovščina izdaja v Kristijaniji apologetičen list „St. Olaf“, v katerem zagovarja katoliške verske resnice proti luteranskim predsodkom. Ta list razrežejo in prilepijo na črno desko pred katoliško cerkvijo, ob kaki večji mestni ulici, ne da bi jim policija to branila!

Izprehajal sem se po mestu, ki razen javnih poslopij nima posebnih znamenitosti. V Trondjemu imajo tehniko, gimnazijo, realko ter mnogo drugih šol. Tudi muzejev je nekaj, toda obiskal nisem no-

Na ovinku srečam Manninga. „Hvala Bogu,“ mi reče, „da najdem kakega človeka! Greste z mano k trdnjavi Kristiansten?“ Po strmem hribu plezava navzgor. Prekoračiva z grobljami in grmovjem zarastel jarek ter vstopiva skozi nizko, napol razpadlo zidovje na dvorišče „trdnjave“. Stara, visoka, bela hiša je postala vojaško skladišče; odprtine, odkoder so nekdaj topiči spuščali grom in strelo nad mesto in pristanišče, so zadelali z nizkimi okni. Spodnji del dvorišča so izpremenili v šetališče. Šest zastarelih topov grozi odtod mestu; nihče se jih ne boji, ker niso nabasani; luknje so jim celo zadelali. Po zidovju resno koraka stražnik z nabito puško. Na šetališču najdeva mnogo znancev, med njimi fotografa Malvano. Kar ni dovoljeno v nobeni trd-